

de S. P. A., den gemeenteraad van Parijs en de huizen of passages met twee uitgangen.

Wat de reglementen aangaat, beweren onze koetsiers dat zij geheel in 't voordeel zijn van de verhuurders en groote rijtuigcompagnieën; in het nadeel van koetsiers en publiek.

De politieagenten zijn, volgens de Parijsche wagenmenners, zeer partijdig: nu eens toegeeflijk, dan ondulbaar streng. Daarenboven hebben zij elk eene verschillende opvatting van het woord „*marauder*”. Ik zeide reeds wat het beteekent. Men begrijpt hoe moeielijk het is uit te maken of een koetsier enkel stapvoets van een ritje naar zijne *file* terugkeert of wel hengelt naar een vrachtje. Vandaar geweldige twisten tusschen agenten en koetsiers.

De „Vereeniging tot bescherming der Dieren” maakt het hun geweldig lastig. Zij mogen hunne knollen niet met het dikke einde van de zweep slaan, niet pikken, trappen of op andere wijzen mishandelen, zelfs niet als zij gevallen zijn en men ze niet weer op de „benen” kan krijgen.

Ondertusschen worden de paarden hier gruwelijk gefolterd. Een spreekwoord zegt dat Parijs de hemel der vrouwen en de hel der paarden is. 't Laatste is ongetwijfeld waar. Inderdaad zijn de S. P. A., hare lasthebbers en de politie nu en dan onbillijk en belachelijk. 't Gebeurt vaak dat, waar paard en voerman sarren, de laatste niet begonnen is. Men dient ook rekening te houden met de zeer hooge huren, die de koetsiers voor hunne „spullen” betalen moeten.

Onze S. P. A. zet emmers klaar om de paarden uit te laten drinken en heeft zelfs een allergrappigst denkbeeld verwezenlijkt, n.ml. dat om honden en vogels van drinkwater te voorzien.

Beneden aan een twee-en-een halven meter hoogen stang, is een bak bevestigd met water. Op een bordje staat geschreven dat dit bestemd is voor honden. Daarboven, is een bak voor paarden en aan den top een klein bakje, waartegen een zinken vogel zit. Een ander bordje zegt ons: „dit is een drinkbak voor vogels”. Spotvogels kunnen er zich niet uit laven, maar dezen hebben zich gewroken door boven den beneden drinkbak een papier te plakken: „H.H. honden worden verzocht hunne pooten niet boven dit water op te tillen.” Ik wed dat een koetsier de auteur van dit plakkaat is.

De gemeenteraad van Parijs wordt ook al van partijdigheid beschuldigd. Het tarief deugt niet. Anderhalve frank per rit en twee franken per uur is te veel of te weinig. Iedereen begrijpt waarom. Men wordt dan ook, op den boulevard, niet zelden aangeropen door eenen koetsier met het aanbod: „Een rijtuig, mijnheer? Een frank voor een rit van een kwartier!”

Sedert jaar en dag, zoekt men naar eenen praktischen tijd- en afstandmeter. Geen der beproefde toestellen heeft nog voldaan. De grootste moeielijkheid ligt m. i. hierin: Parijs, de profane stad bij uitnemendheid, heeft met het heilige Rome dit gemeen dat het op heuvelen gebouwd is. Enkele straten hellen geweldig. Rekent men per uur, dan komt men niet uit met den afstand en omgekeerd.